

Про Андрійка і чашку

Юрій Ярмиш

— Скоро у нас зовсім не лишиться посуду,— не раз бідкалася мама.

Ніде правди діти, Андрійко таки справді дуже необережний. Тільки минулого тижня розбив дві чашки, три склянки, блюдо і тарілку.

І хтозна, чи довго б це тривало, якби не пригода, що трапилася з Андрійком цієї неділі...

Батьків удома не було. Годуючи на кухні рибок в акваріумі, хлопчик рукавом змахнув зі столу чашку, на якій була намальована рожевошока дівчинка і корівка з великими лагідними очима. Мама дуже любила цю чашку, бо пила з неї молоко ще відтоді, як була зовсім малою. І ось тепер на підлозі лежали два черепки — один з дівчинкою, другий — з корівкою.

Переляканий Андрійко схопив ті черепки і викинув їх у відро для сміття.

І раптом...

В казках іноді буває це раптом.

Біля будинку, де жив Андрійко, пролетіла Летюча Чарівниця.

— Ой лишенько!— сплеснула руками чарівниця.— Цей хлопчик навіть мамину чашку не зберіг. А вона так її любила... Ні, цьому треба покласти край!

Чарівниця була маленька, тому легко влетіла через кватирку на кухню і крикнула:

— Негідний хлопчисько! Ти не бережеш потрібних і красивих речей. Стань чашкою!

Андрійко відразу став зменшуватись, зменшуватись і — ой!— раптом перетворився на чашку, дуже схожу на оті, що стояли на столі.

Чарівниця поставила чашку, чи то пак Андрійка-Чашку, на стіл.

— Ось тепер ти зрозумієш, як важко бути чашкою, коли тебе не бережуть!— насварилась Летюча Чарівниця і зникла.

Ви вже знаєте, що того дня вдома нікого не було. Кіт Васько, відомий домашній хитрун, якого Андрійко перед цим погнав з кухні, обережно озираючись, знову увійшов на кухню.

— Нія-у! Де Андрійко?.. Нем-ма!— зрадів кіт і вистрибнув на стіл.— Цікаво, а чи є тут щось смачненьке?

Васько зазирнув у хлібницю. Фуркнув, нічого смачного там не знайшовши, незадоволено махнув хвостом і посунув Андрійка-Чашку на самісінький краєчок стола.

Андрійко хотів закричати, але чашки, навіть зачаровані, кричати, на жаль, не вміють. Натерпівся ж він страху, доки кіт не пішов з кухні.

Незабаром прийшла мама і відразу подалася на кухню готувати вечерю. Вона кинула у відро із сміттям лушпайки, побачила там свою улюблену чашку і сказала:

— Ну, звичайно ж, це Андрійко знову нашкодив, а сам десь відсиджується у парку. Ой, буде йому непереливки, коли повернеться.

"Мені вже й так непереливки, мамо!" — хотілося заплакати Андрійкові. Але чашки

плакати не можуть.

Прибіг додому Андрійків старший брат Микола. Налив собі чаю і ну лупцювати нещадно по боках Андрійка-Чашки, розмішуючи ложечкою цукор.

Напився Микола чаю та й покинув чашку немитою на кухонному столі біля крана. Побачила це мама і розгнівалася:

— Я приходжу додому страшенно натомлена. А квартира не прибрана. Підлога не підметена. Сміття не винесене. Посуд не помитий. Ви з Андрійком зовсім мені не допомагаєте!

Мама зопалу стала кидати брудну тарілку на тарілку!

Блюдце на блюдце!

Чашку в чашку!!!

Андрійка-Чашку вона викинула аж на самісіньку верхівку цілої гори посуду. Гора похитнулася... І Андрійко-Чашка полетів з висоти маминого зросту на підлогу. Якби він був звичайною чашкою, то обов'язково розбився б на шматочки. Але Чарівниця зробила так, що Андрійко, впавши на підлогу, став... самим собою! І все обійшлося величеським синцем на коліні і гулею на лобі.

— Ти що, з неба звалився?— розгубилася мама і знову ледь не гримнула увесь посуд на підлогу.

Та Андрійко несподівано для самого себе спритно підхопив ту немиту гору посуду і обережно поставив її на кухонний стіл.

— Ой, мамо, не питай!— сказав він, потираючи забите коліно.— Як добре бути твоїм сином, а не чашкою. Дай-но я краще допоможу тобі.